

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/244/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6913217316
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6913217316.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa Intrum Justitia Debt Finance AG, IČO: CHE-100.023.266, so sídlom vo Švajčiarsku, Zug, Industriestrasse č. 13C, právne zastúpeného splnomocneným advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, advokátska kancelária so sídlom v Bratislave, Karadžičova 8, proti odporkyni Q. Q., nar. X. XX. XXXX, bytom B. V. XX, právne zastúpenej splnomocneným advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, advokátska kancelária so sídlom v Lučenci, Janka Kráľa č. 5/A, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42176778, so sídlom v Prešove, Námestie legionárov č. 5, právne zastúpeného splnomocneným advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, advokátska kancelária so sídlom v Lučenci, Janka Kráľa č. 5/A, o zaplatenie 316,55 EUR s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota, č. k. 8C/39/2014-83 zo dňa 17. 9. 2014, takto

rozhodol:

Výrok rozsudku okresného súdu o povinnosti navrhovateľa nahradiť odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy konania v sume 254,50 EUR na účet právneho zástupcu odporkyne a vedľajšieho účastníka na strane odporkyne m e n í tak, že navrhovateľ je povinný nahradiť odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy konania v sume 201,03 EUR na účet právneho zástupcu odporkyne a vedľajšieho účastníka na strane odporkyne.

Vo zvyšku zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Navrhovateľ je p o v i n n ý nahradiť odporkyni trovy odvolacieho konania vo výške 6,55 EUR a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy odvolacieho konania vo výške 6,55 EUR, všetko na účet právneho zástupcu odporkyne a vedľajšieho účastníka, a to v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporkyni po poslednej úprave petitu domáhal zaplatenia sumy 316,55 EUR s príslušenstvom, zamietol vzhľadom na vznesenú námietku premlčania (prvý výrok) a navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy konania v sume 254,50 EUR do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu odporkyne a vedľajšieho účastníka na jej strane (druhý výrok). Výrok o trovách konania odôvodnil okresný súd tým, že odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi vzniklo podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O. s. p.“) právo na náhradu trov konania voči navrhovateľovi, ktorý v konaní úspešný nebol. Okresný súd vedľajšiemu účastníkovi a odporkyni priznal uplatnené trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 251,50 EUR, pozostávajúce zo štyroch úkonov právnej služby (príprava a prevzatie právneho zastúpenie zo dňa 23. 6. 2014 vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, vyjadrenie vedľajšieho účastníka k návrhu na začatie konania zo dňa 26. 6. 2014, príprava a prevzatie právneho zastúpenie zo dňa 17. 9. 2014 vo vzťahu k odporkyni a účasť na pojednávaní dňa 17. 9. 2014) v celkovej výške 134,46 EUR (3 x 36,52 EUR + 24,90 EUR), režijného paušálu za uvedené štyri úkony vo celkovej výške 32,16 EUR (4 x 8,04 EUR), náhrady cestovného v sume 18,71 EUR, náhrady za stratu času v sume 26,8 EUR a 20 % DPH.

Proti výroku rozsudku okresného súdu o trovách konania podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie s odôvodnením, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil. Trovy vedľajšieho účastníka nepovažoval za účelne vynaložené, pretože neboli nevyhnutne potrebné na bránenie práva, keď vedľajší účastník má byť odborne pripravený na poskytovanie právnej pomoci spotrebiteľom bez potreby právneho zastúpenia. Poukázal na to, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do konania nepredstavuje žiadny prínos a spôsobuje len vynakladanie neúčelných trov právneho zastúpenia, a to osobitne v prejednávanej veci, keď odporkyňa bola sama v konaní zastúpená advokátom. Navyše pokiaľ vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania nároku navrhovateľa, jej vznesenie bolo nadbytočné, keď s účinnosťou od 1. 5. 2014 bol súd ex offa povinný prihliadať na premlčanie nároku. V tejto súvislosti tiež odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo/5/2013 zo dňa 19.03.2014, ktorý sa vyjadril k neúčelnosti vynaložených trov právneho zastúpenia v prípadoch zastúpenia vedľajšieho účastníka advokátom a vznesení formulárového podania, ktoré (ako musí byť známe aj konajúcemu súdu), vedľajší účastník podáva v každom konaní, do ktorého vstúpi, bez oboznámenia sa s meritom veci. Zároveň poukázal na skutočnosť, že právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka a odporkyne bola nadbytočne priznaná odmena a režijný paušál samostatne za úkon prevzatia a príprava právneho zastúpenia vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi a samostatne za rovnaký úkon vo vzťahu k odporkyni. Vyjadril presvedčenie že nie je žiaden rozdiel v príprave a prevzatí tej istej veci vo vzťahu k odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi, ktorý vystupuje na jej strane. Predmetný úkon preto považoval za nadbytočný.

Vedľajší účastník spolu s odporkyňou k odvolaniu navrhovateľa uviedli, že podľa § 93 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku má vedľajší účastník konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Tým pádom má právo nechať sa v konaní zastupovať advokátom (čl. 47 Ústavy SR), čo súvisí aj s princípom rovnosti zbraní, a v prípade úspechu v spore, aj právo na náhradu trov konania. Trovy, ktoré boli vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne napadnutým výrokom rozsudku okresného súdu priznané, bezprostredne súviseli s konaním a úkony, ktoré vedľajší účastník uskutočnil, znamenali zamietnutie návrhu navrhovateľa. Je absurdné, že navrhovateľ vyčíta vedľajšiemu účastníkovi hromadný vstup do konaní a zastúpenie advokátom, keď je to práve navrhovateľ, ktorý masovo zneužíva poskytovanie právnych služieb pri podávaní formulárových žalôb a písomných podaní za účelom obohatenia sa na úkor odporcov (spravidla nemajetných spotrebiteľov). Nesúhlasili s argumentáciou navrhovateľa o formulárovom charaktere podaní vedľajšieho účastníka, keď poukázali na to, že pokiaľ navrhovateľ podáva obdobné návrhy v stovkách súdnych konaní, za ktoré si tiež uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia, nie je zrejmé, ako by sa mali od seba odlišovať jednotlivé písomné podania vedľajšieho účastníka, keď reagujú na formulárové návrhy samotného navrhovateľa. Pokiaľ sa navrhovateľ domáha aplikácie ustanovenia § 150 ods. 1 O. s. p., podľa názoru vedľajšieho účastníka a odporkyne v predmetnej veci neexistujú žiadne zákonné dôvody a žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa pre ktoré by bolo možné úspešnému vedľajšiemu účastníkovi a odporkyni náhradu trov konania nepriznať. K argumentácii navrhovateľa o neúčelnosti trov zastúpenia vedľajšieho účastníka z dôvodu, že odporkyňa bola v konaní zastúpená advokátom uviedli, že odporkyňa splnomocnila na svoje zastúpenie advokáta až po tom, čo vedľajší účastník prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal písomné vyjadrenie k veci. Pokiaľ potom totožný advokát zastupoval na nadchádzajúcom pojednávaní tak odporkyňu ako aj vedľajšieho účastníka, uvedené nepredstavovalo žiadne navýšenie trov konania, keď podľa § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej aj „vyhláška“) sa odmena za úkony právneho zastúpenia vykonaných v prospech dvoch klientov delí medzi oboch v pomere 50 % ku 50 %. V závere svojho vyjadrenia zdôraznili, že nie je dôvodná ani argumentácia navrhovateľa o duplicitnom priznaní odmeny za úkon príprava a prevzatia právneho zastúpenia v prospech odporkyne, keď táto už bola priznaná za rovnaký úkon vedľajšiemu účastníkovi. V tejto súvislosti zdôraznil, že právny zástupca musel prejednávajúcu vec s odporkyňou osobne prebrať, vysvetliť a predovšetkým sa oboznámiť so skutkovou stránkou kauzy podľa vedomosti, ktorú má osobne odporkyňa. Úkon príprava a prevzatia právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka a úkon príprava a prevzatia právneho zastúpenia odporkyne teda nie sú úkonmi totožnými. Vzhľadom na uvedené odporkyňa a vedľajší účastník vystupujúci v konaní na jej strane navrhli odvolaním napadnutý výrok rozsudku okresného súdu potvrdiť. Spolu s odvolaním si voči navrhovateľovi uplatnili trovy odvolacieho konania.

Krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie prejednal v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., a vzhľadom k tomu, že neboli splnené

podmienky na potvrdenie napadnutého výroku rozsudku o trovách konania (§ 219 O. s. p.), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 O. s. p.), rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku podľa § 220 O. s. p. zmenil tak, že navrhovateľa zaviazal nahradiť odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy konania v sume 201,03 EUR na účet právneho zástupcu odporkyne a vedľajšieho účastníka na strane odporkyne. Odvolaním nenapadnutý zamietajúci výrok rozsudku okresného súdu zostal nedotknutý (§ 206 ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p., súd prizná účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 93 ods. 2 O. s. p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 4 prvá veta O. s. p., v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že navrhovateľ sa voči odporkyni po poslednej úprave petitu svojho návrhu domáhal zaplatenia 316,55 EUR z titulu neuhradených záväzkov zo zmluvy o pôžičke zo dňa 19. 11. 2007. V priebehu konania doručil vedľajší účastník okresnému súdu písomné podanie, ktorým oznámil svoj vstup do konania na strane odporkyne (č. I. 22 spisu) a následne v písomnom podaní zo dňa 26. 6. 2014 po tom, čo právne kvalifikoval zmluvu o pôžičke ako zmluvu spotrebiteľskú a dohodu o uznaní dlhu ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, vzniesol námietku premlčania nároku navrhovateľa. Okrem uvedeného poukázal na skutočnosť, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z.. Na pojednávaní dňa 17. 9. 2014 právny zástupca vedľajšieho účastníka JUDr. Andrej Cífra predložil okresnému súdu aj plnú moc na zastupovanie odporkyne v predmetnom konaní a okrem už vyššie uvádzanej argumentácie pre zamietnutie návrhu navrhovateľa poukázal na nesprávne označenie zmluvy o pôžičke v dohode o uznaní dlhu, čo robí tento právny úkon neplatný pre svoju neurčitosť. Okresný súd odvolaním napadnutým rozsudkom návrh navrhovateľa zamietol, keď po tom, čo v zhode s argumentáciou právneho zástupcu vedľajšieho účastníka a odporkyne vyhodnotil dohodu o uznaní dlhu ako neplatnú, prihliadol na vznesenú námietku premlčania. Druhým výrokom zaviazal navrhovateľa nahradiť odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na jej strane trovy konania.

V prejednávanej veci je nesporné, že predmetom konania je nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Vedľajší účastník je právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľov. Pre správne rozhodnutie o odvolaní je potrebné primárne zodpovedať na otázky, či vedľajší účastník, ktorého predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa, je oprávnený vystupovať v konaní ako vedľajší účastník, a ak áno, či sa ako vedľajší účastník môže v konaní nechať právne zastupovať advokátom a či mu v súvislosti s týmto právnym zastúpením môže vzniknúť právo na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.

Z citovaného ustanovenia § 93 ods. 2 O. s. p. vyplýva, že ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Toto ustanovenie (ktoré bolo do Občianskeho súdneho poriadku zavedené s účinnosťou od 15. 10. 2008 zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok) dáva možnosť, aby v prípade tzv. spotrebiteľských sporov vstúpila do konania ako vedľajší účastník taká právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, za ktorý sa (podľa poznámky č. 10a k ustanoveniu § 93 ods. 2 O. s. p.) považuje aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Z dôvodovej správy k tejto právnej úprave vyplýva, že jej cieľom bolo umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby a združenia. Keďže ustanovenie § 93 ods. 2 O. s. p. je z hľadiska systematického zaradenia vo vzťahu k ustanoveniu § 93 ods. 1 O. s. p. špeciálnym ustanovením, možno vyvodiť, že v tomto prípade sa nevyžaduje splnenie všeobecnej podmienky pre pripustenie vstupu do konania vyplývajúcej z ustanovenia § 93 ods. 1 O. s. p., ktorou je existencia právneho záujmu na výsledku konania. Z toho jednoznačne vyplýva, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu, vedľajší účastník na strane odporkyne má oprávnenie vystupovať v tomto konaní ako vedľajší účastník s tým, že nemusí preukazovať svoj právny záujem na jeho výsledku, pretože (ako už bolo uvedené vyššie) možnosť aby vystupoval ako vedľajší účastník na strane odporkyne (spotrebiteľky) mu dáva priamo špeciálna zákonná úprava uvedená v ustanovení § 93 ods. 2 O. s. p.. Z ustanovenia § 93 ods. 4 prvá veta O. s. p., podľa

ktorého vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, možno vyvodiť len jeden záver a to, že vedľajší účastník má (rovnako ako akýkoľvek hlavný účastník) jednak právo na právnu pomoc pred súdmi, čo je základné ústavné právo (článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), ktoré sa v rámci civilného súdneho konania realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom - advokátom, a samozrejme má i právo na náhradu účelne vynaložených trov konania, kam podľa ustanovenia § 137 O. s. p. bez akýchkoľvek pochybností patrí i náhrada trov právneho zastúpenia. Súčasne platí, že vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná náhrada trov konania (teda i náhrada trov právneho zastúpenia) len v prípade, ak právo na náhradu trov konania vznikne tomu účastníkovi, na strane ktorého v konaní vystupoval.

Nakoľko v konaní došlo k zamietnutiu návrhu a právo na náhradu trov konania vzniklo podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. odporkyňi, vzniklo právo na náhradu trov konania aj vedľajšiemu účastníkovi na jej strane, ktorý (rovnako ako odporkyňa) bol v konaní zastúpený právnym zástupcom z radov advokátov a spolu s odporkyňou si uplatnil náhradu trov konania za poskytnuté právne služby. Ako bolo uvedené vyššie, zo žiadneho ustanovenia právneho poriadku nevyplýva nemožnosť vedľajšieho účastníka dať sa v konaní zastúpiť právnym zástupcom z radov advokátov. Pri rozhodovaní o jeho trovách konania posudzuje súd len účelnosť ich vynaloženia. Vzhľadom na to, že námietka premlčania vznesená vedľajším účastníkom na strane odporkyne ako aj jeho argumentácia o neplatnosti dohody o uznaní dlhu viedla v konečnom dôsledku k zamietnutiu návrhu, jeho náklady vynaložené na právnu pomoc považoval aj odvolací súd za vynaložené účelne. V súvislosti s odvolacou námietkou navrhovateľa ohľadom aktívnej obrany zo strany samotnej odporkyne odvolací súd zdôrazňuje, že predmetnú argumentáciu, ktorá sa stala dôvodom na zamietnutie návrhu navrhovateľa, produkoval vedľajší účastník už v písomnom podaní zo dňa 26. 6. 2014, zatiaľ čo odporkyňa splnomocnila na svoje zastupovanie advokáta až dňa 17. 9. 2014. Vzhľadom na uvedené je táto odvolacia námietka navrhovateľa nedôvodná.

Pokiaľ navrhovateľ v rámci svojho odvolania dôvodil, že vedľajší účastník ako spotrebiteľské združenie musí byť zo svojej podstaty schopný samostatne poskytovať právnu pomoc v súdnych konaniach, je potrebné zdôrazniť nasledovné. Podľa článku 29 Ústavy SR sa právo združovať sa zaručuje každému a výkon tohto práva je možné obmedziť len v prípadoch ustanovených zákonom, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné pre bezpečnosť štátu, na ochranu verejného poriadku, predchádzanie trestným činom alebo na ochranu práv a slobôd iných. Preto sa v občianskych združeniach (s výnimkou platiacou pre odborové organizácie podľa § 2 ods. 4 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov) môžu združovať akékoľvek subjekty práva, a to bez ohľadu na skutočnosť, či sú odborne spôsobilé vykonávať všetky činnosti, ktoré to ktoré občianske združenie vykonáva. Preto napríklad občianske združenie, ktorého účelom je ochrana práv spotrebiteľa, môže byť tvorené napríklad výlučne len laikmi z oblasti práva a svoju činnosť v rámci súdnych konaní nutne realizovať (ak chce ochranu spotrebiteľa v súdnom konaní efektívne zabezpečiť) prostredníctvom tretích splnomocnených osôb, napríklad prostredníctvom advokáta. A rovnako môže byť takéto združenie tvorené odborníkmi z oblastí ochrany spotrebiteľa pôsobiacimi napríklad v oblasti potravinárstva, skúšobníctva kvality výrobkov a pod., ktorá skutočnosť by rovnako neznamenal, že uvedené osoby dokážu spotrebiteľovi poskytnúť kvalifikovanú pomoc aj v súdnom konaní bez pomoci právne kvalifikovanej osoby. Zo samotnej skutočnosti, že vedľajší účastník je podľa znenia svojich stanov založený za účelom ochrany spotrebiteľa, teda nemožno (tak ako to urobil navrhovateľ) ešte vyvodiť, že vedľajší účastník je sám o sebe spôsobilý kvalifikovanú pomoc spotrebiteľovi v rámci súdneho konania poskytnúť. Uvedené platí tým skôr, že v konaní nebolo preukázané, že by členmi vedľajšieho účastníka boli osoby, ktoré majú právnické vzdelanie.

Pokiaľ si vedľajší účastník samostatne uplatnil právo na náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia a písomné podanie na súd) a spoločne s odporkyňou aj za úkon účasť na pojednávaní, uvedené úkony možno považovať za účelné z hľadiska toho, že ich vynaložením vedľajší účastník (spolu s odporkyňou) sledovali a priamo realizovali ochranu práv odporkyne proti uplatňovanému nároku navrhovateľa. Úkon príprava a prevzatie právneho zastúpenia možno pritom považovať za nevyhnutný z hľadiska toho, aby sa právny zástupca oboznámil s uplatňovaným nárokom v návrhu na začatie konania (jeho charakterom a právnym či skutkovým odôvodnením) a jeho prílohami (v prejednávanej príhode najmä so zmluvou o pôžičke, plnenie z ktorej navrhovateľ v tomto konaní uplatňuje, Podmienkami k Zmluve o úvere - U, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť, dohodou o uznaní dlhu, kartou klienta, oznámením o zosplatnení dlhu, zmluvou o postúpení pohľadávok a pod.). Čo sa týka druhého uplatňovaného úkonu - vyjadrenie k návrhu na začatie konania zo dňa 26. 6. 2014, je síce možné súhlasiť s názorom odvolateľa, že tento úkon

môže vykazovať určité podobnosti s inými vyjadreniami vedľajšieho účastníka, ktoré tento využíva aj v iných konaniach, v ktorých v pozícii vedľajšieho účastníka vystupuje a v ktorých rovnako vznáša námietku premlčania nároku navrhovateľa, na druhej strane je však nutné poukázať na skutočnosť, že spôsob obrany vedľajšieho účastníka na strane odporkyne (v postavení spotrebiteľa) determinuje práve navrhovateľ podávaním formulárových žalôb na základe spotrebiteľských zmlúv s premlčanými nárokmi. Pokiaľ teda navrhovateľ opakovane vyvoláva spory na obdobnom skutkovom a právnom základe, nie je možné vytýkať právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka, keď v záujme efektívnej ochrany spotrebiteľa využije obdobné prostriedky ochrany, navyše ak uvedené prostriedky sa ukázali byť účinnými v iných obdobných konaniach. Uvedené konštatovanie je zdôraznené skutočnosťou, že v niektorých prípadoch je obrana už použitá v inom konaní, kde vedľajší účastník vystupoval, jedinou účinnou, a teda ak má vedľajší účastník záujem reálne ochranu spotrebiteľa dosiahnuť, nevyhnutne musí siahnuť k obrane, ktorú už v minulosti použil. Čo sa týka skutkovej a právnej náročnosti podania vedľajšieho účastníka, je potrebné uviesť, že vedľajší účastník v prvom rade právne posúdil zmluvu, na základe ktorej navrhovateľ svoj nárok vo veci samej uplatnil, z hľadiska, či sa jedná alebo nejedná o zmluvu spotrebiteľskú, následne poukázal na tzv. teóriu výhodnosti, ktorá v každom prípade, ak je účastníkom zmluvného vzťahu spotrebiteľ, odôvodňuje preferenčné použitie tých zákonných ustanovení, ktoré sú v prospech spotrebiteľa. Ďalej svoju pozornosť zamerlal na zisťovanie, či zmluva o pôžičke, ktorú právne posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z. obsahuje zákonné náležitosti podľa ods. 2 § 4 citovaného zákona. Na základe zisteného skutkového stavu konštatoval, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosti podľa písm. a/ vyššie uvedeného ustanovenia, keď v predmetnej zmluve sa nenachádzajú dojednania o úrokoch a poplatkoch, čo s poukazom na ods. 5 § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. znamená, že veriteľ úroky ani poplatky od spotrebiteľa požadovať nemôže. Ďalej uviedol, že dohoda o uznaní dlhu, ako formulár predpripravený veriteľom obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to predĺženie premlčacej lehoty. Osobitne pritom zdôraznil, že pri jej uzatváraní neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, ale naopak bol využitý omyl a lešť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku. Až následne potom vedľajší účastník konštatoval, že k zosplatneniu pôžičky došlo dňa 20. 12. 2008, čo vyplýva z listiny označenej ako „karta klienta“, a teda vzhľadom k skutočnosti, že navrhovateľ podal svoj návrh na súd až dňa 25. 10. 2013, je nárok navrhovateľa premlčaný. Práve tu je možné vidieť rozdiel medzi predmetným vyjadrením vedľajšieho účastníka a vyjadrením vedľajšieho účastníka vo veci prejednávanej Najvyšším súdom SR pod sp. zn. 6 M Cdo 5/2013, v ktorej vedľajší účastník vzniesol len námietku premlčania v písomnom podaní, ktoré je podľa názoru najvyššieho súdu „tak všeobecné a rámcové, že pod tento (jeden) obsah možno iba dosadiť základné údaje týkajúce sa zmluvy o pôžičke, o odstúpení od zmluvy, o splatnosti celého dlhu a následne dosadiť údaje spôsobilé iba identifikovať vec, ktorá je predmetom konania na tom - ktorom súde v Slovenskej republike“. V prejednávanom prípade však (ako už bolo uvedené vyššie), vedľajší účastník okrem toho, že kvalifikoval zmluvu o pôžičke ako zmluvu spotrebiteľskú a poukázal na teóriu výhodnosti, sa neobmedzil len na vznesenie námietky premlčania v rámci predpripraveného formulára, do ktorého stačilo uviesť údaje o zosplatnení, dátume podania žalobného návrhu na súd a samotnú námietku premlčania vzniesť, ale predmetnú zmluvu právne posúdil aj ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pričom následne skúmal jej obsahové náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z. z., s tým, že zistené nedostatky tejto zmluvy vo svojom písomnom podaní presne vymenoval a vysvetlil. Rovnako individuálne posudzoval aj náležitosti dohody o uznaní dlhu so záverom o jej absolútnej neplatnosti. V prejednávanom prípade sa teda nejedná o úkon, ktorý by bol tak formulárový a nenáročný, že by sa jednalo len o úkon administratívny, ktorého podstatou by bolo len doplnenie niekoľko málo údajov do vopred predtlačenej formulára bez potreby detailnejšieho oboznámenia sa s obsahom návrhu na začatie konania a jeho prílohami. Pokiaľ potom z už vyššie citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 6 M Cdo 5/2013) vyplýva, že „posúdenie otázky účelnosti vynaložených trov právnou úpravou ponecháva na zváženie súdu, ktorému nemožno toto oprávnenie uprieť; je to povinnosť súdu, v rámci ktorej musí prihliadnuť na osobitosti každého jedného prípadu a svoje úvahy a závery dostatočne odôvodniť“, teda, že účelnosť trov konania je potrebné posudzovať v každej veci individuálne, z uvedeného vyplýva, že skutočnosť, že účastník konania (prípadne vedľajší účastník) vystupuje v určitých typoch sporov opakovane (hromadne) nie je sama o sebe dôvodom, pre ktorý by neboli jeho trovy v takýchto konaniach vynaložené, účelné. Odvolací súd potom z vyššie uvedených dôvodov považoval úkon vyjadrenie k návrhu na začatie konania za účelne vynaložený, rovnako ako úkon účasť na pojednávaní, na ktorom sa právny zástupca odporkyne a vedľajšieho účastníka neobmedzil len na zopakovanie dôvodov pre zamietnutie návrhu uvádzaných už v písomnom podaní vedľajšieho účastníka zo dňa 26. 6. 2014, ale osobitne poukázal i na skutočnosť, že zmluva o pôžičke nie je v uznaní dlhu správne identifikovaná, čo znamená, že úkon uznania dlhu nie je dostatočne určitý a tým je pre nezrozumiteľnosť neplatný. Záverom je k uvedenému potrebné uviesť, že

okolnosť, že na premlčanie nároku zo spotrebiteľskej zmluvy musí počnúc dňom 1. 5. 2014 prihladať súd ex offio nie je pre posúdenie účelnosti vyššie uvedených troch úkonov právnej služby relevantná, a to už len z dôvodu, že v prejednávacom prípade nedošlo k posudzovaniu premlčania nároku navrhovateľa (s následným zamietnutím návrhu) z úradnej povinnosti, ale práve na návrh právneho zástupcu vedľajšieho účastníka a odporkyne. Navyše predpokladom zamietnutia návrhu nebolo len posúdenie, či je návrh navrhovateľa premlčaný, ale v prvom rade skúmanie náležitostí dohody o uznaní dlhu opätovne na podnet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka a odporkyne.

Odvolacej argumentácii navrhovateľa je však nutné prisvedčiť v tej časti, v ktorej poukazoval na neúčelnosť úkonu príprava a prevzatie právneho zastúpenia odporkyne zo dňa 17. 9. 2014, keď odvolací súd rovnako ako navrhovateľ uvádza, že pokiaľ sa právny zástupca vedľajšieho účastníka oboznámil z obsahom návrhu na začatie konania a jeho prílohami už dňa 23. 6. 2014, za čo mu bola priznaná tarifná odmena za úkon príprava a prevzatie právneho zastúpenia podľa § 13a ods. 1 písm. a/ vyhlášky, a následne dňa 26. 6. 2014 na základe uvedenej prípravy a prevzatia právneho zastúpenia podal k veci obsiahle písomné vyjadrenie, ktoré sa stalo dôvodom na zamietnutie návrhu na začatie konania, nebolo účelné, aby prevzatie zastúpenia v tej istej veci za účastníka vystupujúceho na tej istej strane (t. j. za odporkyňu) realizoval opätovne. Nie je totiž možné rozumne očakávať, že právny zástupca potreboval opätovne sa zoznámiť s tým istým návrhom na začatie konania a jeho totožnými prílohami, a to osobitne s poukazom na skutočnosť, že v rámci svojich vyjadrení nepostavil ochranu práv odporkyne v konaní na argumentácii, ktorá by vychádzala zo skutkového stavu popísaného odporkyňou, ale práve na skutočnosti, že zmluva o pôžičke neobsahuje náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z. z., že dohoda o uznaní dlhu obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a že vychádzajúc z listinných dôkazov predložených navrhovateľom je uplatňovaný nárok premlčaný. Všetky vyššie uvedené závery právny zástupca zistil už z navrhovateľom predložených listinných dôkazov, čo je zrejmé jednoznačne z toho, že tieto závery uplatnil v písomnom podaní zo dňa 26. 6. 2014, t. j. predtým, ako prevzal aj právne zastupovanie odporkyne.

Vzhľadom na vyššie uvedené neostávalo odvolaciemu súdu nič iné než odvolaním napadnutý výrok rozsudku o trovách konania odporkyne a vedľajšieho účastníka podľa § 220 O. s. p. zmeniť tak, že navrhovateľ je povinný nahradiť odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne (o odmenu za úkon príprava a prevzatie právneho zastúpenia odporkyne zo dňa 17. 9. 2014, režijný paušál k uvedenému úkonu a 20 % DPH z uvedených dvoch položiek znížené) trovy konania vo výške 201,03 EUR (254,50 EUR - 36,52 EUR - 8,04 EUR - 8,91 EUR). Odvolaním nenapadnutý zamietajúci výrok rozsudku okresného súdu zostal nedotknutý (§ 206 ods. 3 O. s. p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 2 O. s. p. a v odvolacom konaní neúspešnejšieho navrhovateľa (úspech odporkyne a vedľajšieho účastníka 79 %; úspech navrhovateľa 21 %) zaviazal nahradiť 58 % (79 % - 21 %) trov odvolacieho konania odporkyni v sume 6,55 EUR a 58 % (79 % - 21 %) trov odvolacieho konania vedľajšiemu účastníkovi na jej strane rovnako v sume 6,55 EUR. Z tarifnej hodnoty veci predstavuje tarifná odmena za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa) 10,79 EUR (základná sadzba tarifnej odmeny určená z hodnoty sporu podľa § 10 ods. 1, s použitím § 14 ods. 3 písm. b/ vyhlášky), režijný paušál 8,04 EUR (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a 20 % DPH 3,77 EUR, spolu 22,60 EUR (z toho pre odporkyňu 11,3 EUR a pre vedľajšieho účastníka 11,30 EUR nakoľko predmetný úkon bol uskutočnený ako úkon spoločný podľa § 13 ods. 2 vyhlášky). Podľa miery úspechu v odvolacom konaní prináleží tak odporkyni ako aj vedľajšiemu účastníkovi (každému jednotlivo) náhrada 58 % trov zo sumy 11,30 EUR, t. j. 6,55 EUR.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.